

ses püsti laranud ja selle toleda mõttega mõeldnud, et ehk noormees selle uste saab lahti tegema, mille taga werejõnuline tiiger ootab.

Aga veel palju sagedamini oli ta teda teise uste ees näinud! Ruda oli ta oma rasketes unenägudes haimbaid tirištanud ja juukseid rebinud, kui noortmest rõõmu pärast wärisema nägi, kui usteist neiu wälja astus. Ruda oli ta jüda närimas walus põlenud, kui nägi, kuda noormees sellele neiule wastu tormas, selle filmad järešwad ja põsed õnne pärast õhetaswad; kui noormees ta usteist wälja tõi, uuesti lingitud elu ja õnne pärast järešes; kui ta rahwa rõõmuhõiskamist kuulis ja pidukellade mabe heli ta kõrwu kostis; kui ta preestril nägi ühes rõõmsate pulmaliistega, kuda see noore paarile ligines ja neid tema filma all meheks ja naieks laulatas, ja kui siis noorpaar liisedega külmatud teel areenast rahwa hõiskamise saatusel lahkus, kuna tema meeleheitlist kisa keegi tähele ei pannud!

Kas ei oleks jarnatsel lool mitte parem, kui noormees lobe sureks ja õndsas taewas tema päale ootaks?

Ja siisgi, tole tiiger, surmajarjotus, weri!

Printsess oli oma otsuse, mida ta filmapilgul teatanud, alles pila mõitlemise, piikade uneta õõda järele teinud. Teades, et tema läest seda küstakse, oli ta oma wastuse kindlaks teinud ja, ilma et filmapilgu oleks wiilwatanud, lätt paremale poole liigutanud.

Küsimise päale, misjagune neiu otsus oli, ei saa mitte nii tergešti wastata, ja mina ei taha end ta üstii nii targaks pidada, et selle päale wastuse annastin; sellepärast panen selle küsimise teile kõigile ette: Kes tuli lahti tehtud usteist wälja — neiu wõi tiiger? Andke mulle selle küsimise päale lahkesti wastust, auustatud kalendri lugejad!

## II.

Peaegu aasta oli sellest saadit mööda läinud, kui ühel päewal songelt maalt miis saaditut tuninga paleesse tulwad. Auuwäart mõdrad saidwad ühe lõrge ametniku ette wiidud, sellele nad auupollisult oma soowi teada andšwad.

„Kõige ouulitem herra!“ rääkis saatelonna juhatoja, „ühel meie suguwennal on õnn olnud sel tähtsal päewal siin teie auuwäärilises päälinnas wiibida, mis üks noormees, kes julgenud oli oma filmad üles lõrge tuningatüttele poole tõsta, ühte neist lahelt usteist awoma pidi, mis teie auustamise wäart areenast on, ilma et ta teadnud oleks, kas sellest kistja tiiger ehk ilus neiu wälja tuleb. Meie suguwend, ouus, aga ara loomuga mees, kes ta päälitwatojate kistel wiibis, on nii suuresse ärewusse sattunud, et ta sel filmapilgul, mil noormees ustele lähenenud, hirmu pärast areenast wälja jooksnud, lameeli selga astunud ja nii ruttu kui võimalik kodu kihutanud.

„Lugu, mida ta meile kodus jutustas, pani kõik ärewusse, ainult seda lahetsesime südamest, et ta loo lõppu ei olnud ära oodanud. Meie lootsime nimelt, et warsti selle üle lähemaid sõnumid saame, aga paraku ei tulnud kunigi meie ärareisimise päewani kedagi teie auuwäart riigist meie juurde, kes meile asja lõppu oleks teada anda mõinud. Wiimaks waliti saatelond ja anti sellele käst, hia tulla ja küsida: Kes tuli lahti tehtud usteist wälja, neiu wõi tiiger?“

Kui ametnik auuwäart saaditute soowi oli kuulund, wiis ta nad sisemistesse ruumidesse, kus nad pehmete patjade pääl aset mõtšwad, ja kus neile kofwi, tubakat ja mitmed muud karastawad linnitust paluti. Siis mõttis ametnik saaditute kõrwal istet ja rääkis:

„Kõige auuwäärilistemad mõdrad! Enne kui teie teie